

selvfølgelig derfor ogsaa vil opløse dem ved Landstingets Opløsning, er Regeringen paa ingen Maade afskaaren fra at genvælge de samme, paa ingen Maade. Er der Tale om det, man kan kalde en Fredsopløsning, hvor Regeringen ikke af Partiinteresser eller for Sagens Skyld er interesseret i at faa et andet Flertal i Landstinget end det, det sidder i Forvejen, kan Regeringen godt udnævne alle de 12 gamle kongevalgte paa ny. Men ere de opløste før Valgene, og blive de udnævnte paa ny efter Valgene, have de været opløste, saa er der skabt et Præcedens, der, naar det en Gang er gennemført, bliver staaende til alle Tider. Altsaa, det ærede Medlems Bebrejdelse mod Regeringen for, at den havde afskaaret sig fra at genvælge, vil for enhver, der tænker Sagen igennem, staa som ulogisk.

Ud fra dette ulogiske, og maaske bevidst ulogiske, Udgangspunkt arbejder det ærede Medlem fra Ringkøbing saa videre. Han siger da først, at de kongevalgte ikke, som den højtærede Konseilspræsident sagde, vare en Sten i Maskineriet, for en Sten kom hurtigt ud igen, det var ingen langvarig Historie, og saa siger han, nu citerer jeg ordret: „Det er bedre at kalde det en Hemsko eller noget lignende for Bevægelsen, og det har ogsaa oprindeligt været tilsigtet“. Disse Ord hørte jeg meget nøjagtigt, og da de faldt, sagde jeg: Der begik det ærede Medlem fra Ringkøbing et Forræderi mod det danske Demokrati. Jeg kan ikke opfatte det som noget mindre, og mindst i denne Situation, hvor vi endelig have faaet en Regering, som har erklæret, at den vil opløse og opløse de kongevalgte, erklæret, at den ogsaa i Praksis vil lade sig lede af det danske Demokratis Teori. Naar det ærede Medlem i dette Øjeblik siger det, han her har sagt, er det ikke andet end at række Højre, Konservatismen i vort Land, en hjælpende Haand. Ordene ere ikke til at bortfortolke, til at tage fejl af, de ere klare og nøjagtige: „de kongevalgtes Institution som en Hemsko for Bevægelsen. Det har ogsaa oprindeligt været tilsigtet“ — intet Forbehold, ingen Reservation!

Men saa skal jeg indrømme, at efter at dette var sagt, skete der det sædvanlige, som jeg kender fra mange Taler af det ærede Medlem, saa blev der lidt senere — uden at han egentlig redresserede det, der tidligere var sagt — aabnet en lille Bagdør paa Klem, saa at den eventuelt kan bruges. Det store, klassiske Eksempel derpaa er den Tale, som det

ærede Medlem holdt den 17. Januar 1899 om Militærspørgsmaalet, hvor han i bestemt, klare Sætninger gjorde en radikal antimilitaristisk Opfattelse gældende, men hvor der noget efter aabnedes forskellige Bagdøre let paa Klem, men Bagdøre, der, som det senere viste sig, kunde aabnes saa vidt, at han med hele sin Hær — der ganske vist var reduceret noget — kunde marchere ind i Fæstningen eller i hvert Fald lade den opretholde en halv Menneskealder. Her aabnes ogsaa Bagdøre ganske lidt. Lidt længere nede siger nemlig det ærede Medlem: „det har vist været Meningens med de kongevalgte oprindeligt fra mange Sider“. Hvor er ikke det ærede Medlem givet i disse to Sætninger, stillede op ved Siden af hinanden uden Formidling. „Det har ogsaa oprindeligt været tilsigtet“, siger han først klart og bestemt uden noget som helst Forbehold, men saa ser det ærede Medlem, at disse Ord ere Forræderi og ville medføre, at vi gaa ud og sige til Vælgerne: Det er Forræderi! Og saa kommer den Tilføjelse senere uden nogen Overgang: „det har vist været Meningens“. Nu er han ikke ganske sikker paa det. Han sagde først, at det oprindeligt var tilsigtet, nu kommer der et lille „vist“ ind. Dernæst: „oprindeligt fra mange Sider“. Det ærede Medlem forbeholder sig senere at kunne sige: Men ikke fra Venstres Side. Det ærede Medlem har, som det ogsaa er sagt af den højtærede Indenrigsminister, afsløret sig og sin Politik i denne Tale som maaske i ingen tidligere Tale. Denne Tale forleden var en Selvførelse, denne Tale her, det er J. C. Christensen.

Altsaa, efter at have været ved den historiske Opfattelse, først sagt det ene og dernæst aabnet sig en lille Bagdør, kommer det ærede Medlem til den statsretlige Opfattelse. Der siger han, at Grundlovens Ord sige ikke noget positivt. Allerede det er en stor Indrømmelse til Højre, for efter Demokratiets Opfattelse sige Grundlovens Ord noget ganske positivt. Grundloven siger nemlig dette: „Kongen kan opløse hele Rigsdagen eller en af dens Afdelinger“, altsaa, Kongen kan opløse hele Rigsdagen. Jeg synes, at Udtrykket „hele Rigsdagen“ er et overmaade positivt Ord. Jeg forstaaer ikke, at man under „hele Rigsdagen“ kan faa ind det, at der dog bliver siddende en Del af Rigsdagen tilbage, som ikke opløses. Men det er allerede en stor Indrømmelse at gøre Modstanderne af Demokratiets gamle Opfattelse, at denne ikke har et positivt Grundlovord for sig.